

Daniels bok – etthundranio

Avtäckandet av profetians trefaldiga tillämpning: den profetiska betydelsen av Uppenbarelsboken kapitel nio och den moderna reformatoriska rörelsen

Jeff Pippenger

2024-03-01

Den första hälften av Uppenbarelsboken kapitel nio identifierar den femte basunen, som är det första veropet, och den andra hälften av kapitlet identifierar den sjätte basunen, som är det andra veropet. Båda basunerna illustreras på ett levande sätt på pionjärtabellerna från 1843 och 1850. När de sista sex verserna i Daniel elva förseglades upp vid ändens tid år 1989 i samband med Sovjetunionens sammanbrott, började de etthundrafyrtiofyratusens reformatoriska rörelse.

Bland de sanningar som erkändes 1989 fanns de stora reformatoriska rörelserna i Bibelns historia, och att de alla löpte parallellt med varandra. Alla profeterna, och därför varje helig historia, inbegripet de heliga reformatoriska rörelserna, åskådliggör den sista stora reformatoriska rörelsen hos de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken också är den tredje ängelns mäktiga rörelse. När beseglingsprocessen börjar, börjar också stänkandet av det sena regnet. Avtäckandet av de reformatoriska rörelserna 1989, följt av avtäckandet av de sista sex verserna i Daniel elva år 1992, frambringade en miljö av motstånd, såsom alltid sker när en ny och närvarande sanning avtäckes.

I motståndet mot sanningen i de sista sex verserna i Daniel elva öppnade Herren sanningen att den profetiska historien om det hedniska Rom, i förening med den profetiska historien om det påvliga Rom, såsom fastställd på två vittnen, identifierar det moderna Roms profetiska historia. Regeln om den trefaldiga tillämpningen av profetian erkändes och användes därefter för att försvara mot villfarelse samt för att identifiera och fastställa sanningen. De regler som upprätthåller att varje reformlinje löper parallellt med de övriga reformlinjerna, och de regler som är förbundna med en trefaldig tillämpning av profetian, blev grundvalen för de regler som fastställdes i den tredje ängelns rörelse, såsom detta hade förebildats av de regler som fastställdes, användes och publicerades i den milleritiska historien.

Profetians trefaldiga tillämpning, såsom en regel, avförseglades för de etthundrafyrtiofyratusendes rörelse, ty de är den sena regnets rörelse, och den tredje veens islam är det sena regnets budskap. Principen om profetians trefaldiga tillämpning identifierades av Lejonet av Juda stam, långt innan den tredje veens islam framträdde i historien den 11 september 2001, ty Han önskade att Hans sista dagars folk lätt skulle känna igen det budskap som representeras av den tredje veens ankomst, när Han återförde sitt folk till Jeremias gamla stigar.

Pionjärearnas förståelse av den femte och sjätte basunen, sådan den framställs i Uppenbarelsbokens nionde kapitel, uppfattades som det avsnitt i Uppenbarelsboken som hade det fastaste och tydligaste stödet i historien. Uriah Smith inleder sin framställning av Uppenbarelsbokens nionde kapitel med att använda historikern Keiths ord för att framhålla just denna poäng.

”För en utläggning av denna basun skall vi åter hämta ur herr Keiths skrifter. Denne författare säger med rätta: ’Det råder knappast en så enhällig samstämmighet bland uttolkare rörande någon annan del av Uppenbarelsboken som beträffande tillämpningen av den femte och sjätte basunen, eller det första och andra ve, på saracenerna och turkarna. Den är så uppenbar att den knappast kan missförstås. I stället för att en eller två verser betecknar vardera, upptas hela det nionde kapitlet i Uppenbarelsboken, i lika delar, av en beskrivning av dem båda.’ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Kapitelindelningen av det första och det andra veet delar historien om det första veet, representerat av Muhammed. Det är geografiskt förlagt till vad historikern Alexander Keith kallar saracenerna, vilket vi i dag skulle kalla Arabien. Historien om det andra veet, representerat av Osman I, är geografiskt förlagd till Turkiet, vilka historikern identifierar som turkarna. Historien om det första veet var förlagd till och fullbordades i Arabien, islams och Muhammeds födelseplats. Historien om det andra veet var förlagd till och fullbordades i Turkiet, Osmanska rikets födelseplats.

Historien om det första veet identifierar en krigsföring som riktades mot Rom av oberoende krigare, vilkas enda ömsesidiga förbindelse med varandra var islams religion. Historien om det andra veet identifierar en krigsföring som riktades mot Rom av en organiserad religion och statsmakt, vilken kallas ett kalifat. I båda fallen, vare sig det gäller den oberoende krigsföringen mot Rom i den historia som representeras av Muhammed, eller den organiserade krigsföringen som representeras av Ottman, eller det osmanska riket, var krigsföringens sätt att anfalla plötsligt och oväntat. Det var inte en krigsföring som genomfördes genom att klä alla soldater i uniformer av samma färg och sedan ordna soldaterna i en linje och marschera dem framåt in i gevärseld, såsom var tidens militära sed. Ordet ”assassin” bygger på det islamiska sättet att föra krig genom att slå till plötsligt och oväntat, och som vanligtvis också ledde till angriparens död.

Ordet ”assassin” härstammar från det arabiska ordet ”hashshashin”, som kommer av ”hashish”, vilket betyder ”hasch” eller ”cannabis”. Termen användes ursprungligen för att beteckna en hemlighetsfull och fanatisk grupp av nizaritiska ismailitiska muslimer i Mellanöstern under medeltiden. Medlemmarna i denna grupp var kända för sina okonventionella och ofta våldsamma metoder, däribland användningen av politiska attentat för att uppnå sina mål. Det sägs att de ibland brukade förtära hasch för att förbereda sig för sina uppdrag, vilket ledde till bruket av termen ”hashshashin” eller ”assassins” i västvärlden. Assassinerna var verksamma under medeltiden, främst i Persien och Syrien, och de spelade en betydande roll i olika politiska konflikter och attentat under denna tid. Termen ”assassin” fann så småningom vägen in i de europeiska språken, där den kom att mer allmänt beteckna personer som utför politiska eller riktade dödanden.

Detta slags krigsföring är ett viktigt profetiskt kännetecken för de tre ve-ropen, ty Islams profetiska roll är att frambringa krig. Islam som symbol handlar helt om krigsföring, och i Uppenbarelsbokens nionde kapitel är islam i det första och det andra ve-ropet en illustration av deras krigsföring. Deras krigsföring identifieras i Uppenbarelsboken som den handling som förargar nationerna, strax innan nådatiden avslutas.

Och folken vredgades, och din vrede har kommit, och tiden för de döda, att de skall dömas, och att du skall ge lön åt dina tjänare profeterna och åt de heliga och åt dem som fruktar ditt namn,

små och stora; och att du skall fördärva dem som fördärvar jorden. Uppenbarelsboken 11:18.

”Folken” görs ”vreda”, strax innan Guds vrede kommer, och Guds vrede, såsom den framställs i Uppenbarelsboken, är de sju sista plågorna som kommer när människans provotid avslutas. Det finns tre kännemärken i versen: folkens vrede, Guds vrede och tiden att döma de döda. Den dom över de döda som här åsyftas är domen över de ogudaktiga döda som äger rum under det tusenåriga millenniet, och inte den undersökande domen över de döda som började den 22 oktober 1844. Syster White är tydlig med att de tre kännemärkena i denna vers är åtskilda och inträffar i den ordning som anges i versen.

”Jag såg att folkens vrede, Guds vrededom och tiden att döma de döda var skilda och tydligt åtskilda, det ena följande efter det andra; vidare såg jag att Mikael ännu inte hade trätt fram och att den nödens tid, sådan som aldrig har varit, ännu inte hade börjat. Folken blir nu vredgade, men när vår Överstepräst har fullbordat sitt verk i helgedomen, skall Han träda fram, ikläda sig hämnadens kläder, och då skall de sju sista plågorna utgjas.

”Jag såg att de fyra änglarna skulle hålla tillbaka de fyra vindarna till dess att Jesu verk var fullbordat i helgedomen, och därefter skall de sju sista plågorna komma.” Early Writings, 36.

Islams roll i Bibelns sista bok är att uppväcka nationernas vrede, och detta gör de genom krigföring. Islams roll i Bibelns första bok är att föra samman varje människas hand i världen mot islam, framställt som Ismael.

Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael, ty Herren har hört ditt lidande. Och han skall bli lik en vildåsna bland människor; hans hand skall vara mot var och en, och vars och ens hand mot honom; och han skall bo mitt emot alla sina bröder. 1 Moseboken 16:11, 12.

Ordet ”hand”, som symbol, är liksom alla bibliska symboler och kan ha mer än en betydelse beroende på det sammanhang där det används. Framför allt är ”handen”, som symbol i Bibelns profetia, en symbol för krigföring. Det hebreiska ord som översätts med ”vild man” är ordet för den vilda arabiska åsnan, vilket rymmer flera viktiga profetiska implikationer, av vilka en är att den arabiska åsnan tillhör familjen hästdjur, liksom hästen. I Uppenbarelsboken kapitel nio, och på båda Habackuks heliga kartor (1843 års och 1850 års pionjärkartor), används hästen som symbol för den krigföring som representeras av islams tre verop. Det första och sista omnämnandet av islam, såsom det framställs i Första Moseboken och Uppenbarelsboken, identifierar islam med symbolen för familjen hästdjur (åsna eller häst), och båda betonar islams roll såsom att bringa krigföring till ”var och en” (nationerna).

I Uppenbarelsboken, kapitel NIO, vers ELVA, identifieras Islams karaktär, ty profetiskt representeras karaktären av ett namn. Det namn som ges åt den kung som råder över Islam återspeglar den första hänvisningen till Islam i Första Moseboken, där det är skrivet att Ismaels karaktär eller ande ”skall bo inför alla sina bröder”. Den kung som härskar över hela Islam är Ismaels ande (deras kung), vars hand är ”mot varje man”.

Och de hade över sig en kung, avgrundens ängel, vars namn på hebreiska är Abaddon, men på grekiska har han namnet Apollyon. Uppenbarelseboken 9:11.

I Gamla testamentet, representerat genom hebreiskan, eller i Nya testamentet, representerat genom grekiskan, identifieras den karaktär som regerar över islamreligionens anhängare som antingen Abaddon eller Apollyon, vilket i båda fallen betyder ”död och förstörelse”. Död och förstörelse är islams karaktär, vare sig den representeras i Gamla eller Nya testamentet. De särskilda kännetecknen hos den ande som härskar inom varje islamanhängare, i samband med symbolen åsnan eller hästen, utgör båda delar av de första och de sista hänvisningarna till islam. Dessa två profetiska egenskaper bär Alfa och Omegas signatur. När syster White identifierar det budskap som bringar de etthundrafyrtiofyra tusen till liv som den tredje ängelns mäktiga här, säger hon följande:

”Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda såsom en rasande häst som söker slita sig lös och störta fram över hela jordens yta, med förödelse och död i sitt spår.

”Skall vi sova alldeles på gränsen till den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O, att vi måtte få se Guds Ande och livsande inandad i hans folk i våra församlingar, så att de må stå på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går in genom den trånga porten är dess vidd utan gräns.” Manuscript Releases, volym 20, 217.

De fyra vindarna hålls tillbaka under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och de fyra vindarna är en ”vredgad häst” som för med sig ”död och fördärv på sin väg”. Den 11 september 2001 inträdde det tredje veet i den profetiska historien och förde med sig ”död och fördärv”, och ”förbittrade därmed folken”, när det slog mot det andliga härliga landet ”plötsligt och oväntat”. Den 7 oktober 2023 fortsatte det tredje veet på sin väg av ”död och fördärv” och ”förbittrade därmed ytterligare folken”, när det angrep det bokstavligen härliga landet ”plötsligt och oväntat”. Den första oväntade attacken markerade början av perioden för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och den senaste attacken den 7 oktober 2023 markerar början av avslutningsperioden, eller ”avbindandet”, av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Skall vi sova på själva tröskeln till den eviga världen?

På båda de heliga pionjärdiagrammen framställs islam under det första och andra veet grafiskt genom islamiska krigare ridande på sina stridshästar. Ryttaren på stridshästen för det första veet bär i båda illustrationerna ett spjut, och ryttaren på hästen som representerar det andra veet avfyrar ett gevär. Åtskillnaden framträder tydligt i Uppenbarelseboken kapitel nio, ty det var under det andra veets historia som krutet uppfanns och först kom till bruk i krigföring. I sin kommentar till verserna sjutton till nitton i Uppenbarelseboken kapitel nio återger Uriah Smith följande:

”Den första delen av denna beskrivning kan syfta på dessa ryttares utseende. Eld, som betecknar en färg, står för rött, eftersom ”så röd som eld” är ett ofta förekommande uttryck; jacint, eller hyacint, för blått; och svavel för gult. Och dessa färger dominerade i hög grad dessa krigares klädedräkt; så att beskrivningen, enligt detta synsätt, träffande skulle motsvaras av den turkiska uniformen, som till stor del bestod av rött, eller scharlakansrött, blått och gult.

Hästarnas huvuden liknade till utseendet lejons huvuden för att beteckna deras styrka, mod och vildhet; medan den sista delen av versen utan tvivel syftar på bruket av krut och skjutvapen i krigiska syften, vilka då endast nyligen hade blivit införda. Eftersom turkarna avlossade sina skjutvapen till häst, skulle det för den avlägsne betraktaren förefalla som om eld, rök och svavel utgick ur hästarnas munnar, såsom visas i den medföljande bilden.

”Beträffande turkarnas bruk av eldvapen i sitt fälttåg mot Konstantinopel yttrar sig Elliott (Horae Apocalypticæ, Vol. I, s. 482–484) sålunda:—’Det var åt ”elden och röken och svavlet”, åt Muhammeds artilleri och eldvapen, som dödandet av den tredje delen av människorna, dvs. Konstantinopels erövring och därmed till följd det grekiska rikets undergång, hade att tillskrivas. Elvahundra år och mer hade nu förflutit sedan dess grundläggning av Konstantin. Under denna tid hade goter, hunner, avarer, perser, bulgarer, saracener, ryssar och till och med de osmanska turkarna själva företagit fientliga angrepp mot staden eller belägrat den. Men befästningarna var ointagliga för dem. Konstantinopel bestod, och med det det grekiska riket. Därav sultan Muhammeds ängslan att finna det som skulle undanröja hindret. ”Kan du gjuta en kanon”, var hans fråga till den kanongjutare som gick över till honom, ”av tillräcklig storlek för att slå ned Konstantinopels mur?” Därefter upprättades gjuteriet i Adrianopel, kanonen göts, artilleriet gjordes i ordning, och belägringen började.’

”Det förtjänar sannerligen att uppmärksammas, hur Gibbon, alltid den omedvetne kommentatorn till den apokalyptiska profetian, ställer detta nya krigsmedel i förgrunden i sin bild, i sin värtaliga och slående skildring av det grekiska rikets slutliga katastrof. Som förberedelse därtill ger han historien om den nyliga uppfinningen av krutet, ’denna blandning av salpeter, svavel och träkol;’ berättar om dess tidigare användning av sultan Amurath, och även, såsom tidigare sagts, om Mahomets gjuteri för större kanoner i Adrianopel; därefter beskriver han, under själva belägringens fortskridande, hur ’spjuten och pilarna i salvor åtföljdes av röken, dånet och elden från musköteriet och kanonerna;’ hur ’den långa raden av turkiskt artilleri riktades mot murarna, fjorton batterier dundrade samtidigt mot de mest åtkomliga platserna;’ hur ’befästningarna, som i sekler hade stått emot fientligt våld, på alla sidor nedbröts av de osmanska kanonerna, många bräschers öppnades, och nära S:t Romanus-porten jämnades fyra torn med marken;’ hur, när ’från linjerna, galärerna och bron det osmanska artilleriet dundrade från alla håll, lägret och staden, grekerna och turkarna, höljdes i ett rökmoln, som endast kunde skingras genom det romerska rikets slutliga befrielse eller undergång;’ hur ’de dubbla murarna av kanonerna förvandlades till en hög av ruiner;’ och hur turkarna slutligen, ’sedan de trängt upp genom bräscherna,’ ’Konstantinopel kuvades, dess välde störtades omkull, och dess religion trampades i stoftet av de muslimska erövrarna.’ Jag säger att det sannerligen förtjänar att uppmärksammas hur tydligt och slående Gibbon tillskriver stadens erövring, och därmed rikets undergång, det osmanska artilleriet. Ty vad är detta annat än en kommentar till vår profetias ord? ’Av dessa tre blev en tredjedel av människorna dödade, av elden och röken och svavlet, som utgick ur deras munnar.’”

”VERS 18. Genom dessa tre dödades tredjedelen av människorna, genom elden och genom röken och genom svavlet, som utgick ur deras munnar. 19. Ty deras makt är i deras mun och i deras svansar; ty deras svansar voro lika ormar och hade huvuden, och med dem gör de skada.”

”Dessa verser uttrycker den dödliga verkan av det nya krigssätt som infördes. Det var genom dessa medel — krut, eldvapen och kanoner — som Konstantinopel slutligen besegrades och överlämnades i turkarnas händer.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 510–514.

Vi kommer att fortsätta studiet av det tredje veropet i nästa artikel.

”Jag vaknade ur min sömn i natt med en stor börda över mitt sinne. Jag framförde ett budskap till våra bröder och systrar, och det var ett budskap med varning och undervisning rörande arbetet hos några som förespråkar villfarelseteorier om mottagandet av den Helige Ande och dess verkan genom mänskliga redskap.

”Jag blev undervisad om att fanatism, liknande den som vi kallades att möta efter att tiden hade förflutit år 1844, åter skulle komma in ibland oss under budskapets avslutande dagar, och att vi måste möta detta onda lika bestämt nu som vi mötte det under våra första erfarenheter.

”Vi står på tröskeln till stora och högtidliga händelser. Profetior uppfylls. En märkelig och händelserik historia nedtecknas i himmelens böcker—händelser som det har förklarats snart skulle föregå Guds stora dag. Allting i världen befinner sig i ett oroligt tillstånd. Folken vredgas, och stora förberedelser för krig görs. Nation sammansvärjer sig mot nation, och rike mot rike. Guds stora dag skyndar med stor hast. Men fastän nationerna samlar sina styrkor för krig och blodsutgjutelse, gäller fortfarande befallningen till änglarna att de skall hålla de fyra vindarna tillbaka, till dess att Guds tjänare har blivit förseglade på sina pannor.” *Selected Messages*, bok 1, 221.